

[Johannes Jensen.]

som Følge deraf til Udgivelse af Blade, der trykkes paa Stedet, er afhængig af kgl. Bevilling. Dette har under den skarpe politiske Konflikt ført til, at naar en saadan Bevilling gaves til en Bogtrykker, som vilde trykke et Blad, stod der ufravigelig i den kgl. Bevilling, at den Mand, der skulde redigere Bladet, skulde være en Amtmanden velbehagelig Mand. Det vil med andre Ord sige, at en saadan Redaktør af en Avis, der udkom i en Landsby, i Virkeligheden var under en Kontrol, som egentlig var ganske uforenelig med den Pressefrihed, der var indført ved Grundloven af 1849.

Allerede nu er jo Myndighedsalderen blevet nedsat, saaledes at enhver 21-aarig Mand eller ugift Kvinde, uden at der er sket nogen Forandring i Næringsloven, kan løse Næringsbevis. Jeg tror ikke, denne Bestemmelse har medført større Forandringer. Thi tidligere var det saaledes, at de Ansøgninger, der kom ind om at faa Næringsadkomst før det fyldte 25de Aar, i Regelen, naar de var anbefalet af de kommunale Myndigheder, blev bevilget, medens Forholdet nu, da vi er rykket ned til 21 Aars Alderen, saa vidt jeg ved, er dette, at der ikke er indgivet noget Andragende om Erhvervelse af Næringsbevis, før man efter Loven er berettiget til at faa det. Det er i hvert Fald ikke sket i den By, i hvis Kommunalbestyrelse jeg sidder, og jeg tror heller ikke, det vil blive almindeligt i Fremtiden, efter at vi er gaaet ned til 21 Aars Alderen, at Kommunalbestyrelserne vil anbefale eller Myndighederne bevilge Andragender om Næringsadkomst for Personer, der er under de 21 Aar.

Afgiften af Næringsbeviser har hidtil været fastsat saaledes, at der skal svares en Afgift til Kommunen og en Stempelafgift til Statskassen. Disse Afgifter har været delt i 5 Klasser. Den højeste Takst er i København 200 Kr. til Kommunen foruden 60 Kr. i Stempelafgift, medens den laveste Takst er 12 Kr. I Købstæder med over 5 000 Indbyggere er Afgiften $\frac{3}{4}$ deraf og i Købstæder med under 5 000 Indbyggere Halvdelen deraf. For Landets Vedkommende skal Næringsbevis betales med den samme Afgift, som betales i den nærmeste Købstad. Nu foreslaas det, at man skal gaa til en fast Afgift for alle Næringsadkomster, hvad enten det drejer sig om Handel eller Haandværk, og Kommissionen foreslaar, at Afgiften skal være 20 Kr. plus Stempelafgift. Man anfører, at det, man tilsigter hermed, er at hidføre den Forandring, at der ikke skal

betales nogen egentlig Næringssskat, men at Afgiften skal betragtes som et Registreringsgebyr. Medens der under Hensyn til Pengenes ringere Værdi har været en Tilbøjelighed til at forhøje Afgifter af lignende Art, gaar man altsaa her den modsatte Vej. Personlig kunde jeg være tilbøjelig til at mene, at 20 Kr. er noget for højt, naar Afgiften skal betragtes som en Registreringsafgift, og noget for lavt, hvis det skal være en Næringsafgift. Jeg synes ikke, der er noget at sige til, om man kræver en Næringsafgift, og man kan ikke med megen Ret kalde det en Næringssskat. Man kunde jo ordne det saaledes, som man har det i Norge, som man vistnok ogsaa har haft det i Tyskland, og som man maaske har det der endnu, at man opkrævede en aarlig Afgift af Næringsbeviser. Men hvad enten man nu vil gaa den ene Vej eller den anden Vej, tror jeg, man skal tage under Overvejelse, om ikke denne Afgift bør sættes noget højere end her foreslaaet.

Ifølge Forslaget bliver der jo kun eet Bevis for al Slags Handel, saaledes at den paagældende selv kan afgøre, hvad han vil handle med, medens man opretholder særlige Bevillinger for Haandværkets Vedkommende. Jeg vil gerne udtrykke min Glæde over, at man opretholder en Adskillelse mellem de enkelte Haandværksfag og ikke indfører en Ordning, hvorefter man kunde gaa hen og løse et Haandværkerbevis uden at give Meddelelse om, hvilket Haandværk man vil drive. Jeg tror, det er nødvendigt at skelne imellem Folk, der er selvstændige, og Folk, der ikke er selvstændige, alene fordi vor sociale Lovgivning jo tager særlige Hensyn til de uselvstændige, medens den ikke paa samme Maade tilsiger de selvstændige næringsdrivende Støtte fra Samfundets Side; det er sikkert derfor nødvendigt at have et bestemt Skel, saa man kan vide, hvem der er selvstændige, og hvem der ikke er det. Dernæst synes jeg ogsaa, det vil være nødvendigt af Hensyn til vore Lovbestemmelser vedrørende Lærlingeuddannelsen. Vi maa have en Ordning, hvorefter den, der løser Næringsbevis, har at tilkendegive, hvilket Fag han vil drive, da de unge Mennesker, der skal i Lære hos ham, maa vide, hvad han er, om han er Skomager, eller han er Skrædder; det maa man kunne se af hans Næringsbevis, naar man søger en bestemt Uddannelse, thi den, der vil være Skomager, kan jo ikke gaa i Lære hos en Snedker eller en Skrædder. Det er en ganske naturlig Bestemmelse, og til Trods for de Overvejelser, som fandt Sted indenfor Kommissionen angaaende dette